

Der er mange mennesker – 22.000 mennesker – der er blevet ramt af kontanthjælpsloftet, siden det blev indført. Det er mennesker, som har mindre tilbage i rådighedsbeløb end det, fru Charlotte Dyremose bruger om måneden på tøj. Og så står vi i en situation, hvor fru Charlotte Dyremose bare slår ud med armene og siger: Jeg har lov til at komme med nogle løse rygter.

Nej! Det her er mennesker, og det er liv, og det er deres skæbner, og så skal man ikke stå og snakke om, at man muligvis en dag om 6 år kommer med et forslag til, hvordan man kan ændre på nogle helt konkrete ting, som har været diskuteret ovre i Beskæftigelsesministeriet i et halvt år.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg ved ikke, hvorfor SF er mere interesseret i at føre oppositionspolitik og være sur og tvær end i at komme med konkrete og konstruktive forslag.

Vi mener, at der er en helt konkret problemstilling her. Vi mener også, at vi sådan rent overordnet har det problem i vores samfund – og det var det, jeg i al beskedenhed også forsøgte at formulere i mit svar til fru Karen Klint – at der sådan generelt er en tendens til, at vi smører os selv og hinanden lidt meget i det her samfund i stedet for at fokusere pengene på de mennesker, der har mest behov for det.

Vi lever i et samfund, hvor 90 pct. af de rigeste betaler til 90 pct. af de fattigste, og vi gør det ikke godt nok for de socialt udsatte.

Vi har gjort en kæmpe indsats i den her regering, og vi har gjort, som jeg også gerne skal vise hr. Villy Søvndal lige om lidt, en betydelig indsats også i forhold til den tidlige regering, og den linje vil vi fra konservativ side gerne fortsætte, hvor vi bliver bedre til ikke bare at kræve store skatter op for at omfordele dem mellem hinanden, men hvor vi sikrer, at det kan betale sig at arbejde, og hvor vi til gengæld sørger for at hjælpe de mennesker, der har hjælp behov.

Martin Lidegaard (RV):

Folkestyret i Danmark har ikke vist sig fra sin smukkeste side i dag, og det har regeringen i særdeleshed heller ikke.

Vi mødtes i dag for at diskutere den måske største udfordring, vi står over for i Danmark: hvordan vi undgår, at vores land knækker over på midten i et trefjerdedelssamfund, hvor tre fjerdedele af befolkningen nyder godt af den

økonomiske vækst, kan drikke bedre rødvin om aftenen, købe større fladskærme, hvad vi alle sammen under dem, men ikke, hvis der samtidig er 25 pct. af befolkningen, der synker ned i stadig mere økonomisk, kulturelt og socialt armod og truer med at splitte det danske samfund ad.

Hvad gør vi ved, at 15 pct. af vores børn oplever omsorgssvigt i større eller mindre grad?

Hvad gør vi ved, at antallet af unge, der ikke kommer videre end folkeskolen, i regeringens tid er steget fra 17 pct. til 24 pct.? Hvad gør vi ved, at antallet af danskere uden for arbejdsmarkedet i den arbejdsdygtige alder nu har rundet de 900.000, og at tallet fortsat stiger? Især stiger tallet for de mennesker, der står helt uden for arbejdsmarkedet. Hvad gør vi ved, at vi, siden regeringen kom til, har fået flere ledige kontanthjælpsmodtagere med anden etnisk baggrund og ikke færre, som vi ellers fik i perioden fra 1993 til 2001 – at integrationen med andre ord går den stik modsatte vej af, hvad den skulle? Og hvad gør vi ved, at de særlig udsatte grupper i Danmark efter alle de efterretninger, vi har fået, tilsyneladende er blevet større, og at de har det værre? Det var det, vi skulle diskutere i dag.

I stedet har vi fået en kasten rundt med aber, en mere eller mindre irrelevant debat om boligbeskatningerne i et fremtidsscenario. Vi har set et forsøg på, i stedet for at fokusere på problemet, at fjerne fokus fra problemet, og vi er faktisk kommet så vidt, at statsministeren ikke engang ønsker at anerkende, at der er et problem, ikke engang ønsker at anerkende, at der er 25 pct., der i dag er ved at blive sat helt uden for i Danmark.

Kl. 17.50

Det kan skyldes, at statsministeren er sig pinligt bevidst, at de virkemidler, der skal til for virkelig at gøre noget ved fattigdommen og uligheden i Danmark, er virkemidler, som ikke mindst regeringens parlamentariske grundlag ikke bryder sig om. Jeg skal her nævne tre eksempler på indsatsområder, hvor vi fra radikal side synes det haster med at komme i gang, men hvor vi bare må konstatere at regeringen er mere eller mindre handlingslammet.

Det ene er skatteområdet. Regeringen bliver ved med at sige, at det skal kunne betale sig at arbejde. Det gælder om at satse på at få ledige i beskæftigelse og ikke om lapperier. Hvordan kan det så være, at det eneste, man notorisk nægter at diskutere, er at sænke skatten på arbejde?